

La Tria dels Professors

Curs 2015-16

Taller Autobiografia, diari íntim i altres literatures del jo.

Raquel Pícolo

Joan Vilardell Caixàs

Parèntesi

Ja era mestre. Aquí s'acabaven les incògnites del que seré, del que faré o a què dedicaré la meva vida. Abans era així de clar. No com ara que pots estar molt ben preparat per fer una determinada feina i haver-te de dedicar a tot el contrari. L'únic que quedaven per desvetllar eren el quan i l'on. Tot això depenia d'una altra circumstància: el servei militar. En quina data quedaria lliure de tan feixuga obligació?. Restava tot un estiu pel davant, i després, què? En principi sabia que marxaria cap a Melilla pel mes de juny. Era la primera vegada que s'implantaven els "reemplazos" (dos grups que sortien en dates diferents i l'acabament de la "mili" d'un d'ells

coincidia amb l'arribada de l'altre); a mi m'havia tocat el segon, o almenys era el que m'havien dit. Ara havia d'emplenar el temps. Tot un any esperant el destí i la data que m'havia assignat una bola, que després de donar gran quantitat de voltes dins d'un bombo, sortia per un forat com si fos la grossa de Nadal. Era un bon moment per pensar. Ara recordo pocs d'aquells pensaments i reflexions que segur em vaig fer. Suposo que em va afectar el saber que havia de passar un any i mig a l'Àfrica, encara que fos a la part més septentrional, a quatre passes, més ben dit, a quatre braçades del continent, però com que jo no sabia nedar... Tampoc n'he après al llarg dels anys.

Trobaria feina? M'hauria de quedar els dotze mesos a Galliners? I si fos així, fent què? M'aguantarien els meus pares veient-me tot aquell temps voltant per casa sense saber què fer? De feina no en vaig trobar sense poder acabar el curs, però ja us asseguro que no em vaig avorrir:

No em podia desplaçar, ni tan sols tenia bicicleta, no n'he tingut mai cap en propietat, ni tampoc vaig poder adquirir una moto per insignificant que fos; el cotxe va arribar al cap de tres anys de treballar. Per tant, entre altres coses em vaig apuntar a fer cursos per correspondència, no hi havia altra solució: anglès, francès i dibuix. I sobretot preparar-me per les oposicions, però van avançar la data de marxar a l'Àfrica i vaig quedar-me a la meitat. La sort em va afavorir més amb el carnet de conduir, després d'examinar-me tres vegades em van aprovar una setmana abans de marxar. Les feines de casa van ocupar també una part del meu temps, així com arreplegar menjar per la vaca i els conills i ajudar en les tasques de conreu de l'hort.

De vegades, quan hi penso, se m'ajunten els records i no sé ben bé si tot el que em ve a la memòria ho vaig fer durant aquell any o ho poso tot junt perquè no sé on situar-ho. De totes maneres començava una etapa de decisions. Fins aquest moment tot el que m'havia passat havia estat més o menys dirigit amb una sola finalitat, la meva formació com a persona. Ara tot això s'havia acabat, si exceptuem el període de la mili. Allà el que podies fer era pensar com menys millor i esperar que passessin els dies, com més ràpidament millor.

Anar a fer el soldat, a l'Àfrica! Quants interrogants s'obrien davant meu! Però la joventut ho supera tot. Només les llàgrimes i preocupacions de la meva mare van alterar la preparació per un fet tan decisiu com era en aquells temps. El meu pare no hi va donar tanta importància, ell havia fet la guerra. Qui m'havia de dir que passats els anys el meu fill seria dels primers a fer objecció de consciència a la Creu Roja?

Jo, que només havia estat una vegada a Barcelona i algun final d'estiu al sud de França amb els meus oncles, refugiats, però ja establerts definitivament en un poble prop de Perpinyà, collint tomates i albercocs, guanyant, a la vegada, algun franc fent la verema i poder-me comprar el primer tocadiscos que tant desitjava, havia de creuar Espanya dalt d'un "borreguero" que s'aturava a cada pas de la manera més incòmode que hom pugui imaginar-se.

L'arribada de nit a Viator, campament militar situat a la província d'Almeria va ser esperpèntica. De nit, ens va fer caminar un bon tros des de l'estació per uns camins deserts, fins a arribar a un cobert fosc i incòmode, amb la incògnita de com es presentaria el dia de demà. Uns dies de demà, de demà passat i dels que

seguien, en el que ens van pelar al zero, ens feien menjar per grups, a terra i en el mateix plat, ens feien dutxar de cent en cent, que en les misses de campanya de cada diumenge els reclutes, que érem nosaltres, queien com a mosques marejats pels efectes de les vacunes que ens havien posat el dia abans i sense la més mínima possibilitat d'ajudar a ningú, encara que fos el del teu costat.

Com que t'acostumes a tot van anar passant els dies al mig de les bromes dels veterans, de vegades massa pesades, fent instrucció, donant classes, el carnet d'identitat em delatava com a mestre i combinant-t'ho tot plegat també, amb estones divertides. L'únic que no van aconseguir és fer-me saltar els aparells de gimnàstica, plinton, potro... em vaig escamotejar sempre. I de cop arriben els "legionarios". Venien a buscar voluntaris per entrar a la "Legión extranjera", amb un munt de promeses per tal de fer-nos decantar cap a la seva formació. Primer era que no, però després va ser que si: un grup d'amics, sobretot catalans i valencians, vam decidir apuntar-nos-hi tots junts.

Entre una decisió i l'altra va haver-hi un intercanvi de cartes amb els meus pares, amb un munt de retrets per la falta de confiança, per no explicar a temps el que em proposava fer, sobretot per part de la mare, que s'ho va agafar molt malament.

I per fi a Melilla, després d'una travessia de l'estret amb mala mar, entaforats en cabines sense ventilació i amb uns recipients preparats per les vomitades dels viatgers que a la llarga emplenaven l'aire d'unes sentors gens agradables i sense cap possibilitat de poder sortir a coberta per les onades que ens passaven per sobre.

Teníem quinze mesos al davant per gaudir de les vacances que ens pagava l'estat. Uns mesos plens d'esdeveniments tan interessants com la instrucció diària, les desfilades amb el braç enlaire, com més amunt millor, perquè, si no l'aixecaves prou, et posaves en mala situació davant les possibles sortides de la tarda i festius cap a la ciutat; fins i tot vam participar en la filmació d'una pel·lícula tant interessant com "Franco ese hombre" i en la preparació d'una possible anada a Madrid pel "Desfile de la Victòria", a la que per sort, al final, no vam ser convocats.